

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 27301/2023
06.03.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Мирослав Херцег, адвокат из ..., против туженог Града Новог Сада, кога заступа Правобранилаштво Града Новог Сада, ради исплате и утврђења, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2231/23 од 10.08.2023. године, у седници одржаној 06.03.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2231/23 од 10.08.2023. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 2231/23 од 10.08.2023. године, делимично је одбијена жалба туженог и потврђена пресуда Вишег суда у Новом Саду П 567/22 од 06.06.2023. године, у делу којим је тужени обавезан да тужиоцу исплати 35.498.821,08 динара са законском затезном каматом од пресуђења до исплате, те утврђено право јавне својине туженог на парцелама број .. површине 2937 м², број .. површине 566 м² и број .. површине 492 м² све у КО Петроварадин, уписане у листу непокретности број .. КО Петроварадин, уз обавезу тужиоца да трпи да се тужени се са овим правом упише код надлежне Службе за катастар непокретности након правноснажности пресуде. Жалба је делимично усвојена и решење о трошковима поступка садржано у првостепеној пресуди преиначено тако што је досуђени износ од 735.475,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности до исплате снижен на износ од 550.475,00 динара. Одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију из свих законом прописаних разлога.

Врховни суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 10/23), и утврдио да је ревизија неоснована.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Друге битне повреде одредаба парничног поступка ревизијом туженог се конкретизовано не наводе.

Према утврђеном чињеничном стању, спорне катастарске парцеле у катастарској општини Петроварадин тужилац је 2002. године наследио од мајке ББ. Све три катастарске парцеле су према планским актима туженог намењене за јавне површине, саобраћајнице – улице и фактички су у целости приведене планираној намени. Поступак експропријације ових парцела није вођен, тужиоцу није исплаћена тржишна накнада парцела, а она у време пресуђења за целокупну површину ових непокретности износи 35.498.821,08 динара.

Са полазиштем на наведено утврђење нижестепени судови одлуку о основаности постављеног тужбеног захтева за исплату накнаде, односно упис јавне својине туженог на фактички експроприсаним непокретностима заснивају на одредбама члана 1. Протокола број 1. уз Европску конвенцију за заштиту људских права и основних слобода, члана 58. Устава Републике Србије, члана 10. ставова 2. и 10. Закона о јавној својини, те чланова 2. став 1. тачка 7. и 119. Закона о путевима. Основ за исплату спорне накнаде лежи у чињеници да је земљиште приведено фактички планираној намени, а да је јавна власт пропустила да по службеној дужности спроведе прописани поступак и власнику непокретности исплати правичну накнаду. Осим наведене обавезе, постоји обавеза туженог да поднесе захтев надлежном катастру непокретности како би се извршила пренамена земљишта у јавни пут, пошто се се по начину коришћења оно и даље води као њива 4 класе, који упис би потојао да је спроведен поступак експропријације.

Другостепени суд цени без значаја наводе жалбе да није са сигурношћу разјашњење ко је и када привео земљиште планираној намени, као и да је на катастарској парцели .. КО Петроварадин уписана службеност пролаза за корист околних парцела, пошто је фактичким привођењем планираној намени земљиште прешло у јавну својину туженог. Висина накнаде утврђена се према стварној тржишној вредности земљишта у време пресуђења, па су оцењени као неосновани жалбени наводи да би тужиоцу требала припасти накнада према уписаном стању за пољопривредно, а не грађевинско земљиште.

По становишту Врховног суда правилно су нижестепени судови применили материјално право, када су усвојили у целости постављени тужбени захтев.

Наиме, у конкретном случају је несумњиво утврђено, а ни ревизијом није доведено у сумњу да се спорне парцеле намењене за јавну саобраћајницу у целости користе од стране неограниченог броја трећих лица, те да не постоји могућност њиховог враћања у пробитно стање. Тужилац је лишен свих својинских овлашћења, над спорним земљиштем више нема никакву власт, па када није спроведен поступак

експропријације, правилно му је у парничном поступку пружена заштита повређеног права на имовину.

Тужени у ревизији понавља наводе везане за фактичке радње привођења земљишта планираној намени, односно критеријуме и начин утврђивања тржишне накнаде за спорне непокретности, које наводе је другостепени суд у побијаној пресуди из правилних разлога оценио као неосноване. Имајући у виду да је другостепени суд на целовит начин потпуно и правилно елаборирао сва спорна правна питања везана за права тужиоца о којима је одлучено побијаном пресудом, Врховни суд упућује на наведене разлоге.

Из изнетих разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез,с.р.**

**За тачност отправка
заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**